

ronsana

REVISTA D'INFORMACIÓ I FORMACIÓ LOCAL

AGOST 1972

SANTA EULALIA DE RONSANA

Nº 43

EDITORIAL

Prensa Periòdica

Cada dia els mitjans de comunicació social, sobretot els massius, en bé o en mal, tenen més influència en el comportament i la vida de les persones o de les comunitats.

Ja sabem que no som massa comercials, ni turistes, ni esportius, però ja fa temps que «Ronsana» fa aflorar en planes impreses —encara que ho ignori «Diario de Barcelona»— quelcom de la vida de Sta. Eulàlia, en sentit de «formació» i «informació» local. Ja tenim història. Plenament responsables, la nostra situació és legal i reconeguda.

Encara que humils i pobres, ens estranya que el número 1 de «Tenas», de Santa Eulàlia de Ronsana, no hagi estat tramès a la nostra revista. Però com que l'hem vist i l'hem tingut a la mà, no l'ignorem i el saludem cordialment, desitjant-li anys de vida, de prosperitat i de servei generós i útil a tota la nostra comunitat.

Degut al seu anonimats total de direcció i col·laboració, i davant la impossibilitat de fer-ho personalment, tal com ens demanaria la correcció, com a més veterans, des d'ací oferim, com a signe d'acolliment, l'intercanvi de publicacions.

De cara a la formació dels lectors, bo i sabent que els nostres mitjans de comunicació social són petits, l'existència de dues revistes locals és prou important i ens dóna ocasió de recordar algun text de «Inter mirífica» del c. Vaticà II:

«Tots els destinataris: lectors, espectadors i oients, que per una elecció lliure i personal reben les informacions difoses per aquests mitjans, tenen unes obligacions especials. Una recta elecció exigeix d'afavorir plenament tot allò que excel·leix en virtut, ciència i art, i d'evitar en canvi tot allò que pugui ser causa o ocasió de dany espiritual propi, o perill pels altres degut a mal exemple, o que dificulta les bones notícies i promou les dolentes; la qual cosa passa sovint quan es paga a empreses que només busquen, en l'ús d'aquests instruments, raons econòmiques...» «Serà per tant llur obligació de tractar les qüestions econòmiques, polítiques o artístiques de tal faisó que no vagin mai contra el bé comú».

La direcció de «Ronsana»

Els joves i la festa major

La Festa Major era abans un motiu de trobada de tota la gent del poble, de les famílies. Era la festa lògica d'una societat, d'un món estable, sense masses problemes, sense canvis. En el fons era la festa del món pagès on la gent vivia essencialment de la terra.

Ara, amb les torres, els estiuiejants, els immigrants, les urbanitzacions i les fàbriques, l'economia del poble ha canviat.

Més ben dit, va canviant. I per tant, també la seva gent. Els joves ja no fan de pagès, sinó que s'adapten com poden —com podem— al nou ambient. És un ambient dur, difícil, però real. Moltes vegades el trobem massa difícil i llavors ens evadim. Ho fem de diverses maneres: o fent kilòmetres, o anant de «juerga», o corrent «boites» o —per què no— creant minories que fan activitats intel·lectuals com pot ser el teatre «d'élite», per exemple. Però no hi ha res d'això que ens ajudi a trobar-nos i a posar-nos davant la realitat de la vida, sinó que més aviat ens n'allunya.

* * *

El propòsit d'organitzar una Festa Major, encara que estés tenyida de defectes, hauria pogut tenir aquest significat: el de parar-nos i trobar-nos. Almenys per una vegada hauríem conviscut aquests joves que —víctimes de l'ambient i dels canvis—, estem tot l'any junts però no ens trobem mai. Per una vegada hauríem deixat de rodar com uns esmaperduts. Hauríem valorat la persona per sobre de la màquina.

També per culpa de l'ambient, el propòsit no es va poder convertir en realitat. Els joves —víctimes com sempre de la mentalitat del canvi— presentàvem un programa que no tocava ben bé de peus a terra. Els grans —potser víctimes de l'estabilitat i del «fora dels caps»— van preferir no aventurar-se (primer amb una carta i després amb els fets), confiar la Festa Major a la comissió vella i seguir pensant que amb el jovent no hi ha res a fer.

* * *

No vaig assistir a tots els actes de la Festa Major, però sí a alguns. Entre aquests, al «Trial». És possible que fos un dels llocs més concorreguts. Els organitzadors eren joves. A cada «zona» hi havia un grup de gent que mirava passivament l'evolució dels homes i de les màquines. Ni els uns ni els altres feien cas del soroll. Quan es va acabar, tothom es va reunir sota el camp de futbol en espera del repartiment de premis. Es va procedir als càlculs de temps. Després, les paraules d'un dels joves organitzadors: «Bé, dispenseu que aquí no hi tinguem les autoritats ni res, però anem a donar els premis». Els guanyadors es varen anar acostant, un per un. Les cares més aviat impàvides, inexpressives. Alguns aplaudiments esporàdics. Gens de comèdia.

Em va fer pensar. Em vaig adonar de la distància que hi ha entre els grans i els joves. Vaig veure que, almenys per un matí, en aquesta Festa Major el jovent de l'època de les màquines s'havia trobat en el seu ambient. Vaig veure que aquests joves incompresos —tant pels grans com per ell mateixos— són encara ben capaços de plantejar-se la vida a fons.

Lluís Galobart